

Det sanne lys

Av Ingar Gangås

«Og desto fastere har vi det profesjonelle ord, som dere gjør vel i å akte på. Det er som en lampe som lyser på et mørkt sted, inntil dagen lyser fram og morgenstjernen går opp i deres hjerter» (2 Pet 1:19).

Morgenstjernen er Jesus. Da Jesus ble født måtte mørket vike. Det sanne lys kom til verden. Himlenes rike var med ett kommet nær. Engleskaren lovprieste Gud og sang: Ære være Gud i det høyeste, og fred på jorden, blant mennesker hans velbehag. Hyrdene gjorde det eneste riktige. De skyndte seg til Betlehem for å se barnet som var født.

Jesus kom i tidens fylde og ble det Guds Lam som bar all verdens synd. Han oppfylte loven og åpnet veien til Gud. Dette gjorde han for deg. Etter Adams fall sto mennesket utenfor en stengt himmeldør, men nå har den andre Adam blitt døren inn til Guds rike. Han er en Guds rettferdighet til frelse for hver den som tror. Lovet være Gud som sendte oss sin enbårne

Sønn for at hver den som tror på ham ikke skal fortapes, men ha evig liv!

Snart kommer Jesus igjen. Han kommer hastig. Du skulle gjøre som hyrdene. Skynd deg til Jesus! Han kan du tro på, for han er Veien, Sannheten og Livet. Vi synger i en julesang (nr. 622 i Sangboken):

*Så la oss gå med stille sinn,
som hyrdene til barnet inn.
Med gledesårer takke Gud,
for miskunnhet og nådebud.*

Jesus kan i sannhet skape lys i mørket! Men den store sjelefienden vil gjerne ta fra deg gleden i Jesus. Får han ikke ført deg inn i mismot, så lokker han deg til hovmod. Hvor mange har han ikke ført vill på denne måten. Er du en av dem? Du mistet blikket på Guds Lam. Så ble du fristet til å gi opp, eller du begynte å rekne med deg selv slik at det ble til fall for deg.

Kanskje du ville oppleve ekstraordinære ting, eller du søkte din trøst i noe som du opplevde med Jesus for

Bladet Lov og Evangelium

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger, Kydlandsvegen, 4360 Varhaug, tlf. 51 42 08 93.
E-post: magekang@online.no

Ansvarlig for bladet:
Red. nendra ved form. Ingar Gangås
Furustua, 7690 Mosvik
Tlf. 74064650, Mobil 90151234
E-post: ingang@c2i.net

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytre misjonsarbeid i Moldova og Peru.

Formann: Dag Rune Lid, Furuflaten 30
5600 Norheimsund, tlf. 56552672
E-post: drlid@online.no

Sekretærfunksjonen er tillagt landsstyret
Kasserer: Torunn Ånestad, Kydland,
4360 Varhaug, tlf. 51 43 04 06
E-post: tskydland@yahoo.no
Bankgiro 3204 10 10222
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: 3160 Stokke
tlf. 33 36 17 70, fax 33 36 17 71
Bankgiro 3000 16 68516
E-post: pbholm@online.no
Rektor: Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

lenge siden. Peter hadde også en slik opplevelse han kunne ha rost seg av. Det var den gangen han var på det hel- lige berg sammen med Jesus og hørte røsten fra himmelen uttale: Dette er min Sønn, den elskede, som jeg har behag i. Peter var svært begeistret den gangen, og ville bygge hytte der på fjellet. Men nå vitner han om noe som er mye bedre å bygge på: Desto fastere har vi det profetiske Ord.

Har du et ønske om å møte Jesus og få komme heim til himmelens skjønne land? Ja, du lengter etter den dagen. Men du synes veien blir lang. Mørket bare øker på både *i* deg og *omkring* deg. Da skal du vite at Jesus er den samme nå som før. Hans Ord er til å lite på i dag som tidligere.

For det første er det himmelske budskap like sant i dag som det alltid har vært. Det er uforanderlig. Bibelens Ord holder i liv og død. Du kan ha til- lit til Bibelen! *For det andre* forteller Ordet at Jesus er den samme. Han er den eneste som kan tilgi synd og gi deg evig liv. Du kan stole på Jesus! Gud er fornøyd med sin enbårne Sønn. Tro på ham og du skal bli frelst! Da blir det grunn til å synge med Brorson (nr. 120 i Sangboken):

*Å du kjære Jesu navn!
Min forløsnings morgenrøde.
Paradisets førstegrøde.
Bange sjelers trygge havn!
Troens sterke seiersfane.
Håpets rette ankergrunn.
Lyset på min trange bane.
Trøsten i min siste stund!*

«Det finst ingen grunn til mismod...!»

Intervju med Hans Erik Nissen v/Dag Rune Lid

– Når en opplever frafallstider er det fristende for Guds folk å synke hen i pessimisme og motløshet. Bibelen sier derimot at «Gud gav oss ikke motløshets ånd.» Så lenge Gud er på tronen, er det ingen grunn til å miste motet. Det er Hans Erik Nissen (bildet) som sier dette.

Han ble født 9. mai 1938, i et «varmt» bedehushjem i København. Moren var utadvendt og åpen, mens faren var mer innadvendt og stille av natur – men begge pekte igjen og igjen på at det viktigste i livet er å bli frelst.

Derfor var de fire sønnene aldri i tvil om at det var viktig å ha dette mål for øyet. Det førte til at alle ble forkynnere av Guds Ord. En ble legemisjonær, Hans Erik ble teolog, og de andre ble fritidsforkynnere.

Etter endt teologistudie på midten at 60-tallet, ble han prest i den danske folkekirken. Men han begynte også som timelærer ved Luthersk Missionsforrenings Højskole (LMH) i Hillerød. I 1970 fikk han kallet til å gå inn som

rektor ved skolen. Det ble 33 år i rektorstolen før han ble pensjonist i 2003.

Han er også kjent som forfatter, og det er gitt ut en rekke bøker av ham både i Danmark, Norge og Sverige. Mest kjent i Norge er kanskje andaktsboken «Ett er nødvendig». Han er også mye brukt som forkynner over hele Skandinavia.

Det er kraft i Ordet

Gjennom årene som rektor ved LMH, har han sett at mye er blitt endret, men understreker at mennesket er i bunn og grunn det samme. – Skal mennesket se sin sanne stilling, må det inn i møtet med Den Hellige Gud. Der inne møter mennesket dommen, at

Innholdsfortegnelse – Lov og Evangelium, nov./des. 2004:

Det sanne lys. Av Ingar Gangås	side 1
«Det finst ingen grunn til mismod...!» Av Dag Rune Lid	side 3
Stjerna med Jesusbarnet. Av Mia Hallesby	side 8
Medan dagane går. Dikt av Anders Eide	side 11
Nytt fra Moldova. Av Per Bergene Holm	side 12
Medan båten sokk! Av Steinar Hunnestad	side 14
Alt hører Herren til! Tale av Kristian Fagerli	side 18

intet av vårt eget holder for Gud. Men det er også der inne du møter den ufor-skyldte nåde hvor du får alt for intet, sier bibelskolelæreren.

Han understreker også at årene ved LMH har lært ham at de som er unge i dag kan elske Guds Ord. Gjennom utallige timer opplevde han hvordan Ordet ble mottatt og gjorde sin gjer-ning. – Det er kraft i Guds Ord, og dypest sett gjelder det at forkynneren får være et øsekar for Ordet. Det er ikke vi som skal virke, men det er Ordet som skal gjøre sin gjerning. Ordet har fortsatt makt til å frelse, og til å skape fornyelse i tro og tjeneste, understreker han.

Vend tilbake til Ordet

– I dag har mange, langt inn i kris-tenheten, mistet troen på Ordets kraft. Derfor vender man seg til menneskelige virkemidler. Dette medfører at vi får resultater som er skapt av oss. Det holder ikke i Guds dom og for Guds ansikt. Det som er født av kjød er kjød, og blir aldri noe annet.

– Vi opplever at arbeidet i Guds rike er kommet på «glid» bort fra Guds eget, inspirerte og ufeilbarlige Ord. Vi må derfor vende tilbake til Guds Ords autoritet og myndighet! Det er Ordet som bestemmer hva som er sant og falskt. Det Guds Ord kaller synd kan vi ikke bortforklare, uten at vi føres ut på en hengemyr hvor det intet fotfeste er. Mister Guds folk en fast grunn å stå på, er det også umulig å orientere seg og en ender i vilkårlighet. Det er uheldig-

vis tilfelle med ikke helt få velme-nende kristne i dag, sier han.

– Dersom vi for 50 år siden hadde nevnt hva mange kristne i dag gir uttrykk for, ville man den gang sagt at det var umulig. De ville sagt: Du ser spøkelse på høylys dag! Tenker vi på homofilidebatten så er den et rystende eksempel på dette. Man er ikke lenger bundet til Guds Ords klare utsagn. Er man ikke bundet til Ordet på et områ-de, får det følger til ens holdning til Ordet som helhet.

– Da gjør man seg selv til Herre over Ordet. Det betyr at når Guds Ord kommer med hjelp og trøst, når det ikke hjertet fordi man tar ikke på fullt alvor det Gud sier i sitt Ord. Når dette skjer, kan ikke Gud få rekke oss sin hjelp gjennom Ordet. I Guds øyne har man forkastet det han har sagt, og da har man forkastet ham selv, sier teolo-gen.

Ny bevegelse

Han mener at et sterkt eksempel på den åndelige utglidning som er preget av frafallet fra Guds Ord finner vi i den nye bevegelsen Willow Creek (WC). – Dette er en bevegelse som velger å følge tiden. For å kunne bli ansatt i bevegelsen må man skrive under på at man aksepterer at menn og kvinner fullt ut skal ha adgang til samme opp-gaver og funksjoner i menigheten. Det er et skjebnesvangert skritt, for det innebærer at man har gjort seg til Herre over skriften. Dermed har man den samme grunnholdning som har

ført til at mange i våre kirker aksepterer homofilt samliv.

– Det gjør man ennå ikke i WC, men det skritt man har tatt, vil uten tvil føre til at tidens tenkning og holdninger vil sette sitt preg på bevegelsens syn og praksis. Guds Ord lærer oss at mann og kvinne har samme verdi for Gud, men at de ikke har samme oppgave og funksjon i menigheten. Guds Ords tanker på dette området står i skjærende kontrast til det som møter oss igjen og igjen i dag. Det er en konflikt mellom tidens tenkning og Guds Ords tale. Da står Guds folk på valg.

– Da WC begynte sitt arbeid så undersøkte de hva ikke-kristne ønsket og forventet av menigheten. Det lot man langt på vei bli bestemmende for arbeidet. For eksempel gav flere ikke-kristne uttrykk for at de følte seg dømt av forkynnelsen. For å unngå dette avsvettes domssiden ved Guds Ord. Guds vrede trenges i bakgrunnen eller forties.

– Sannheten er derimot at et frelsende møte med Jesus *alltid* er forbundet med dommen over seg selv! Dersom jeg ikke vil motta den dom, kommer jeg ikke inn i Guds rike gjennom døren. Da stiger jeg over et annet sted, slik Jesus selv forteller oss i Johannes-evangeliet kapittel 10.

Det gjelder liv eller død

– Gud alene er dommer, og han alene kjenner hjertene. Men jeg frykter at den manglende domsforkynnelse fører til at mange i vår tid vil være

blant de mange som på dommens dag vil si: «Herre, Herre! har vi ikke profetert i ditt navn, drevet ut onde ånder i ditt navn, og gjort mange kraftige gjerninger i ditt navn?»

– Bibelen sier at da skal Jesus åpne si til disse: «Jeg har aldri kjent dere. Vik bort fra meg, dere som gjorde urett!» De som her står omtalt er med i Guds rikes arbeid, men de er ikke født på ny. Deres kristendom lever i forlengelsen av deres egen iboende religiøsitet, og de har ikke erfart et sammenbrudd hvor de har gått fallitt med alt sitt eget og sine egne forutsetninger. Derfor er de aldri blitt nådekristne.

– WC bruker en ytre form hvor vantro mennesker skal føle seg hjemme når de kommer til gudstjeneste og møte. Derfor har de også utstrakt bruk av moderne musikkformer, drama og andre virkemidler. Først og fremst må gudstjenesten ikke være kjedelig. Problemet med en slik tenkning er at man anvender de samme vurderingskriteriene som i underholdningsbransjen.

– Dersom en pasient skal tale med sin lege om karakteren av sin alvorlige

**«Da tidens fylde kom,
utsendte Gud sin Sønn,
født av en kvinne, født
under loven, for at han
skulle kjøpe dem fri som
var under loven, så vi
skulle få barnekår.»**

(Gal 4:4)

kreftsykdom, vil han ikke være opptatt av om legen uttrykker seg mer eller mindre underholdende. Sakens karakter er alt for alvorlig til det. Når det gjelder den kristne forkynnelse, gjelder det liv og død, himmel eller helvete. Derfor kan dette budskapet heller ikke forkynnes uten evighetsalvor. Jeg er redd at det underholdningspreg som er kommet inn i mange kristne sammenhenger, fører til at mange ikke møter evighetsalvoret før det er evig for sent, sier Hans Erik Nissen.

Best med stille vokster

– Når mennesker kommer til tro på Kristus, er det viktig at de er klar over at nå er et nytt liv begynt, og det skal vokse. Det vokser best med en stille vekst, hvor det får sine røtter dypt ned i jorden. Dersom en ung kristen føres inn i en for stor aktivitet, flyttes fokuset fra ens liv med Gud til den verden han skal vinne. Mange unge er blitt kvalt åndelig sett på grunn av dette. De har ikke vokst i erkjennelsen av deres egen elendighet og Guds nådes rike.

– I Guds rikes arbeid, er de umerkelig glidd bort fra et liv hvor synden bekjennes, og hjerte hungrer etter å høre forkynnelsen om det blod som utsletter og rensar fra all synd. Det er årsaken til at trangen etter å høre Guds Ord er liten, for en stor del av den kristne ungdomsgenerasjonen, sier den erfarne bibelskolelæreren.

– Intet er viktigere for deg og meg enn at vi selv blir frelst. Det er aldri noen selvfølge, det er et under! Vi

bevares kun gjennom en stadig mottakelse av det uforskyldte nådeord, og det er også dette Ordet som skaper trangen til å leve et hellig liv, og å gå på Herrens veier i tjenesten for ham.

Bli hos Jesus

– Mange er opptatt av at vi skal motta Guds frelse, og det med rette. Men de gjør det ikke klart for seg selv at en forutsetning for å kunne det, er å si *ja* til Guds dom. I Johannes 8 står det om noen skriftlærde som kommer til Jesus med en kvinne, for å få Jesu til å dømme henne. Jesus vender lyskasteren til dom mot dem selv, men da de hørte Jesu dom ble den ikke mottatt. De viker unna og forlater Jesus.

– Synderinnen, derimot, mottok dommen, og derfor blir hun hos Jesus. Slik er det også i dag når vi mottar dommens ord fra Herren. Da har vi bare en mulighet, om vi ikke skal gå til grunne. Det er å bli hos Jesus, for å høre hva han har å si.

– Jesus har frelsesord til den fortapte. Han har det Ord som skaper liv, som fører fra mørke til lys, fra Satans makt til Gud. Det store kall til Guds folk i denne frafallstid, er å være bærer av domsordet. Mange, ikke-kristne, vet ikke at de lever under Guds vrede og dom. Vi er kalt til å si det til dem, så de kan bli frelst mens det ennå er nådetid, sier Hans Erik Nissen.

Kalt til oppgjør

– Det bildet av Gud som et menneske har, er bestemmende for dets

forhold til ham. Dersom et menneske oppfatter Gud som den som ikke tar det så nøye med synder og fall, og at en har intet å frykte, og at det går godt til slutt – da forføres det mennesket.

– Derfor er vi som Guds folk gjennom forkynnelsen kalt til å ta oppgjør med dette falske gudsbildet, som fører tallrike inn i den evige fortapelse. Hvordan Gud er, har han åpenbart oss gjennom sitt Ord, og alene der.

– Vi må ta våre tanker til fange under lydighet mot Kristus, ellers føres vi vill. Bibelens bilde av Gud er rystende. Jesus viser oss at det er Gud som forderver når han sier: «Frykt ikke for dem som dreper legemet, men ikke kan drepe sjelen. Frykt heller for ham som kan ødelegge både sjel og legeme i helvete!»

– Det er kongen som sier til han som manglet bryllupsklærne: «Bind hender og føtter på ham og kast ham ut i mørket utenfor! Der skal de gråte og skjære tenner.» Slik er Gud! Men han er også den som i nådetiden sier: «Den som kommer til meg, vil jeg slett ikke støte ut.» Gud er hellig, og Gud er kjærlig. Men vi må aldri bruke det ene til å oppheve det andre, for da lyver vi om Gud. Han er begge deler: nå, i dommen og i evigheten, understreker bibellæreren.

Jesus er seierherren

– På mange måter er Guds folk blitt et motløst folk. Det er så mye som er imot. Den verden som omgir oss, preges mer og mer av et frafall fra kristen tankegang og levevis. Guds barn vet at

det får følger når et folk gir seg gudløsheten i vold. Da mister vi velsignelsen, og det er en stor smerte.

– Men også innenfor, mellom Guds folk, er det mye som kan bekymre og skape uro. Det er ikke lenger åndelig samklang og enhet som det var tidligere. Da stod Guds folk på en annen måte sammen på vekkelseslinjen i forkynnelsen av lov og evangelium under Guds Ords myndighet. Slik er det ikke lenger. Det er en kamp innenfor Guds folk. Det oppleves enda mer smertelig.

– Da er det fristende å synke hen i pessimisme og motløshet. Bibelen sier oss derimot at «Gud gav oss ikke motløshets ånd». Så lenge Gud er på tronen, er det ingen grunn til å miste motet. Skriften sier i 2 Kor 1:14 at en Kristen alltid føres i seierstog med Kristus.

– Stundom går seierstoget gjennom motgang, mørke og kamp. Må vi løfte våre øyne og se på han som går foran. Jesus er seierherren! Når vi ser på ham, blir vi ikke trette og motløse i våre sjeler. Jesus har også sagt at vi skal få kaste alle våre bekymringer på ham. Det gjelder også de bekymringer som følger med åndskampen i Guds rike.

– Det er ikke vi som skal vinne seier. Det er han, som vi følger, lyder, tjener, tror, elsker og tilbeder – avslutter Hans Erik Nissen.

Stjerna med Jesusbarnet

Julefortelling for barn av Mia Hallesby

Du verden som Harald gleda seg til jul. Og nå var det bare åtte dager igjen. Mor hadde det travelt fra morgentil kveld. Det ble alt for lita tid til overs til Harald og de andre to – Kristian og Lillesøster.

Men siste søndag før jul fikk de mor heilt for seg sjøl. Da var det fast regel at all pynten til juletreet ble tatt fram.

Utover bordet i spisestua sto ei rekke esker, og mor pakka forsiktig ut. Lillesøster fikk stadig beskjed om å holde hendene på ryggen, men det var ikke lett, for straks ei skinnende kule, eller noe anna som lyste i øynene, kom fram, ville de små hendene ta på. Hvordan det da gikk, er ikke vanskelig å forstå.

Harald var nå mer ivrig enn ellers. Han skulle nemlig ha juletre på skolen den siste dagen før ferien, og hadde fått lov av mor å låne med litt pynt. Helst ville han naturligvis ha alt sammen. Hver gang noe nytt ble pakka ut, utbrøt han:

«Det må jeg ha – og det må jeg ha – nei, det er så fint at det må jeg sikkert ha.»

«Vær nå litt tålmodig, Harald, så skal vi bestemme oss når vi er ferdige», sa mor.

Det var ikke lett å velge da alt lå utover bordet. Det var lenker av papir, kuler og stjerner, forskjellige kurver og morsomme snømenn, og så de pene,

kvite liljene da. Men aller penest var likevel et merkelig bilde. Det hadde form av ei stjerne, og midt i stjerna var det bilde av Jesusbarnet i krybba. Holdt en det opp mot lyset, var det gjennomsiiktig og klart. Det var som det lille Jesusbarnet ble levende og strålte. Mor pleide bestandig henge det i nærheten av et lys på juletreet, for da tok det seg best ut.

«Å mor, det må jeg ha å vise fram», tigga Harald.

«Tenk om du mista det. Det er vel best å la det bli heime», sa mor.

«Jeg skal være så forsiktig, så. Å, la meg få lov da, mor.» Harald ble så ivrig, så mor kunne ikke stå imot.

Så ble stjerna med Jesusbarnet og litt av hvert anna lagt ned i ei eske, som Harald fikk med seg noen dager seinere.

Siste skoledagen sto et lite juletre pynta på kateteret. Harald og to andre som også hadde pynt med, var kommet en halv time før tida og hadde hjulpet frøken. Da de andre kom, var alt ferdig.

Ute blåste en sur nordavind, men inne i klasseværelset var det godt og varmt. Og så koselig med juletre, da!

Først i siste timen skulle det tennes, men alle satt og så på treet og var opp-tatt med det. Frøken gjorde heller ikke forsøk på å lære barna noe en slik dag. Timene gikk med fortellinger, sang og hygge ellers.

Endelig kom den siste. To av de største og sterkeste guttene hjalp frøken i frikvarteret med å skyve pultene sammen. Juletreet ble tent og satt på et bord midt på golvet, og da de andre kom inn, strålte det mot dem.

Nei, så koselig!

Barna glømte at de var på skolen, og frøken glømte at hun var lærer.

Så tok de hverandre i hendene og sang den ene julesangen etter den andre. Først naturligvis: Jeg er så glad hver julekveld – og så alle de andre.

«Nei, noe så pent!» Det var lille Åse som etter den siste sangen hadde stansa foran stjerna med Jesusbarnet.

Alle måtte bort og se.

«Er det du, Harald, som hadde det med?» spurte frøken.

«Ja, det er meg», svarte han. Han var ikke lite stolt over all beundringa bildet hans fikk.

«Du kan fortelle oss litt om da Jesus ble født, du Harald», sa frøken.

Og Harald fortalte, og da han var ferdig, hadde frøken enda litt meir å si om Jesus, som forlot himmelen for å komme her ned på jorda for å frelse oss alle.

Det var stille og høytidelig i klasserommet, men da klokka ringte, ble det liv.

«God jul, god jul!» hørtes det fra alle kanter. Det var som det gjaldt livet å komme fort av sted.

Harald stakk pynten ned i eska i en fart. Bildet av Jesusbarnet la han øverst. Det måtte ikke klemmes. Harald hadde da tankene med seg, syntes han visst sjøl. Det er ikke sikkert

mor ville vært av samme meining, for Harald glømte noe mye viktig: Å binde hyssing omkring eska.

Da han kom ut, satte han eska på sparken og dro heim.

Uff, så kaldt det var, og slik som det blåste!

Halvveis måtte han stanse og få vottene bedre på. Da var det nordavinden satte i med et fryktelig stormkast, og før Harald fikk gjort noe, hadde den løfta lokket av eska og tatt tak i juletrepynten, som fór til alle kanter. Harald visste ikke hvor han skulle snu seg. Snø og papir føyk omkring han. Ei papirlenke sveva høyt oppe i lufta som en drage. Den var det naturligvis ikke sjanse om å få tilbake.

Da det verste vindstøtet var stilna, fikk han fatt i det som lå nærmest.

Men Jesusbarnet! Det var vel ikke borte? Han så etter i eska. Nei, der var det ikke.

«Jeg har mista Jesusbarnet!» Det formelig hulka i han.

Hva ville mor si – og Kristian og Lillesøster? Han lette rundt sparken. Han la seg ned og rota i snøen. Nei, ingen steder var det å finne.

Og så kaldt som det var. Fingrene og beina var heilt stive.

Stakkars Harald!

Og han som hadde lovt å passe så godt på stjerna med Jesusbarnet.

Da mor fikk se Harald i fortvilelse, var det umulig å skjenne. Hun måtte sette alt fra seg og ta han på fanget og trøste så godt hun kunne.

«Nordavinden tok det, mor», hulka han.

Nyttårsleik på Bibelskolen, Fossnes

29. desember 2004–1. januar 2005

Talere: Hans-Henrik Brix, Per Bergene Holm, Gunnar Nilsson.

Ledere: Martin Fjære, Lars Fossdal, Reidar Heian.

Møtetider:

Onsdag kl. 19.00 møte. Torsdag: Kl. 10.00 og 11.30 bibeltime. Kl. 16.00 og 19.00 møte.

Nyttårsaften: Kl. 10.00, 11.30 og 15.00 bibeltime. Kl. 21.00 nyttårsmøte.

Nyttårsdag: Kl. 11.00 høytidsmøte.

Priser:

Full pensjon hele leiren: kr 600,- Døgnpris kr 200,- Kun nyttårsaften kr 150,-.

Ungdom 13-17/student: kr 400,- Døgnpris kr 150,- Kun nyttårsaften kr 125,-.

Barn 6-12 år: kr 300,- Døgnpris kr 100,- Kun nyttårsaften kr 75,-.

Barn 0-5 år: Gratis

Max familiepris (barn 0-17): kr 1800,- Max pr døgn 600,- Max nyttårsaften kr 500,-.

Tillegg for sengetøy: kr 100,- pr opphold.

Tillegg for enkeltrom: kr 100,- pr døgn.

Påmelding innen 20. desember til Martin Fjære, Bibelskolen på Fossnes, 3160 Stokke, tlf. 33 36 17 76.

«Nå må du ta det fornuftig, gutten min», sa mor. «Du må huske på at det bare var et bilde.»

«Ja, men det var Jesusbarnet.»

«Det er nok sant. Men jeg skal si deg noe, jeg. Det er ikke farlig om du mister et bilde av Jesusbarnet, bare du har Jesus inne i hjertet ditt. Kan du hele livet ditt bevare Jesus som Herren og Kongen din, kan all verdens nordavind storme og ødelegge så mye den vil.»

Litt etter litt ble Harald roligere. Og da julekvelden kom, var han den gladeste av alle og sprang og tralla fra tidlig om morgenen.

Kristian og Harald fikk lov å være lenge oppe den kvelden. Før de la seg,

måtte de enda en gang se på juletreet. De gikk først rundt og kikket på all pynten, men ble så stående å snakke sammen. Det var visst om bildet av Jesusbarnet de snakket, for mor hørte Harald si til Kristian:

«Du skjønner: Det gjorde ingenting, bare Jesus er inne i hjertet vårt.»

Nå er Harald for lengst voksen og har sikkert glømt at ha mistet det vesle bildet, men han har fått bevare Jesus som Herren og Kongen sin i hjertet, og hva gjorde det da om nordavinden tok stjerna med Jesusbarnet?

*Fra «300 fortellinger»
(Lettere språklig modernisert)*

Medan dagane går

Av Anders Eide

Medan dagane går, så mykje vert endra og lite består.
Og snart så kjeme den dagen så stor.
Når alt som var tenkt, ja kviskra på jord.
Skal lyda så sterkt som fossar i kor.

Kor skal det vel ganga for meg og for deg.
Når bøker vert opna og Herren for domen oss dreg.
Då ingen vert gløymde men alle må fram.
Nokon til æra og andre til skam.

Kvar finst det vel redning for den evige gru.
Eit litande svar Herren oss gjev, høyr også du.
I ævelivs morgonen Sonen han gav.
Han utsona alt og han syndbøra bar.

Han frelste oss fyrst og så kalla han oss.
Blodet, ja livet han gav på Golgata kross.
Då kjøpte han alle attende til Gud.
Så me skulle vera hans dyrkjøpte brud.

Takk for kallet du gav meg i ungdommens år.
Takk for frelsa eg fann i Frelsarens sår.
Eg deg gjerne vil takka i jorderiks kår.
Men det betre vil verta når himlen eg når.

Kjære kvar og ein og bygdefolk alle.
Måtte me få nåde å høyra og taka mot kallet.
Så me der heime kan møtast og Jesus få prisa.
Fordi han slik miskunn mot oss ville visa.

*Klipp frå intervju med Anders Eide,
som kan lesast på www.josafat.no*

Nytt fra Moldova

Av Per Bergene Holm

I midten av oktober besøkte jeg den lutherske kirken i Moldova (ELCRM). Jeg kom til hovedstaden Kishinev lørdag ettermiddag, hvor Vladimir og Natalia Moser hentet meg til Tiraspol, hovedstaden i utbryterprovinsen Transnistria.

Søndag morgen gikk turen til Kamenka der det var gudstjeneste kl.10.00. Her ble det tidligere møtelokalet solgt og menigheten må nå holde til i leiligheten til en av medlemmene. Det er en trofast flokk som samles jevnlig, selv om den ikke får besøk av Moser. Nå står menigheten helt uten samlingssted.

Kamenka

Fra Kamenka reiste vi sørover til Ribnitsa til møte kl. 15.00. Vi var samlet i den leiligheten hvor jeg for noen år siden fikk være med på det første evangeliske møtet i byen. Her er det ikke samme trofastheten, og arbeidet er stort sett avhengig av Morses besøk.

Tiraspol

Vi kom vel tilbake til Tiraspol søndag kveld. Mandag og tirsdag kveld var vi samlet til bibeltimer over Galaterbrevet i en (tom) leilighet som menigheten disponerer. Den er eid av Andrej, en ung mann som studerer ved Missouri-synodens teologiske seminar i Novosibirsk. Han overtar leiligheten igjen når han er ferdig til sommeren.

I Tiraspol har kirken sitt hovedsete. Der ble den første menigheten grunnlagt for ti år siden (registrert hos myndigheten på reformasjonsdagen 31. oktober 1994). Forsamlingen teller ca. femti medlemmer, men på grunn av skolegang og arbeid er det vanskelig for alle å samles midt i uka. Det er heller ikke plass til så mange.

Mens jeg var i Tiraspol fikk vi også endelig beskjed om at menigheten ikke lenger får leie det kjellerlokalet de i flere år har brukt til gudstjenestelokale. Det betyr at menigheten står uten noe lokale som kan romme alle til gudstjeneste. På den siste søndagen måtte vi ha gudstjenesten i den lille leiligheten til Andrej. Den friske luften var raskt oppbrukt, og barn og voksne slet med å holde seg våkne og konsentrerte.

Kishinev

Den siste lørdagen var vi i Kishinev. Der er det et annet regime, og menigheten får leie et gammelt, men greit lokale, midt i sentrum av hovedstaden. Det var av ulike årsaker meget få som kom til møtet. Som i flere av de andre menighetene, har noen av de mest ressurssterke flyttet fra landet. Det gjør ikke arbeidet lettere.

Bender

I Bender er det en liten, men trofast forsamling. Den besøkte jeg på veg til

Menigheten fra kirken i Moldova samlet til sommerskole, juni 2004.

flyplassen den siste søndagen. Det var rørende å se hvor glade de var for å samles, og ikke minst over å få besøk av Moser.

Luthersk senter

Natalia Moser har nå registrert en stiftelse som hun har kalt «Det Lutherske Senter». Målsettingen er et bibelsenter hvor de også kan drive med systue, diakoni, humanitær hjelp, norskundervisning, oversettelsesarbeid, litteraturspredning mv.

Behov for møtelokaler

Særlig i Tiraspol og Kamenka er det behov for egnede møtelokaler. Første prioritet er Tiraspol, hvor

menigheten er størst, og snart er uten lokale i det hele tatt. Natalia og Vladimir Moser ønsker å kjøpe en blokkleilighet som kan bygges om og romme det lutherske senteret, menighetens gudstjenester, og andre samlinger. De tenker seg også at noe av leiligheten kan fungere som gjesteleilighet ved besøk fra Norge eller andre steder. En egnet leilighet koster i underkant av 15 000 USD, og minst 5000 USD til ombygging.

Landsstyret i NLL har vedtatt å forskuttere de nødvendige midler til snarlig kjøp, da en ser det som et kall å hjelpe kirken i Moldova et egnet forsamlingslokale.

Medan båten sokk!

Av Steinar Hunnestad

Det er tredjedag jol 1942. Frå Hoddøya i Namsenfjorden legg ein liten motorbåt frå land. Kursen står inn mot Namsos. På sætet i det vesle rorhuset sit Leif Prestvik – ein breiskuldra kraftkar på 26 år. Leif var ein ungdom alle sette høgt. Hans dugleik på sjøen, hans stille og fine ferd, hans ærlege og hjelpsame vesen gjorde at alle vart glade i han.

Ei av systrene står nede ved stranda. Motorduren vert veikare og veikare. Til slutt høyrer ho han ikkje lenger. Den vesle farkosten gleid bort i ein mørk og disig fjord.

Kva ville Leif i Namsos denne mørke kvelden? Vi veit berre at lengten etter å møta andre kristne ungdommar drog han. Og han trong hjelp i si sjelenaud. Dei siste dagane han levde, gjekk han gjennom ein anfekting- og lutringseld.

Ein av dei forkynnarane han kjende best, sekretær Sverre Lindaas, skulle tala på jolefest for Misjonssambandet i Namsos om kvelden, og Leif gledde seg mykje til å møta han att.

Leif hadde fare fjorden i uver og storm, vinter som sumar, natt som dag. Om andre heldt seg heime medan uveret rasa, så visste alle at Leif kom fram. «Han er ein hardhaus, og rasande flink på sjøen», sa dei.

I kveld ligg fjorden blank og still, men disig og mørk. Veret er surt og kaldt. Isflak frå Tøtdal-vågen har rive

seg laus og driv innover. Leif set seg godt til rette i rorhuset. Med gløgge sjømannsaugo set han kursen etter lysa som blenkjer langs land.

No gledde han seg. Han ville ut av anfektinga sitt mørke. Det skulle bli gildt å vera i lag med dei truande venene. Han måtte finna ljøs og meir hjelp for den kjempande sjela si på denne reisa!

Men – Leif kom aldri fram. Ingen har sett korkje han eller båten hans etter denne mørke vinterkvelden. Det vart den siste reisa hans. Berre nokre vrakrestar vart funne. Fjorden er for djup og straumtilhøva for vanskelege til å finna den sakna båten.

Jau, det vart funne meir enn vrakrestar etter Leif si siste ferd. I februar året etter fann Konrad Nygård frå Otterøy setet frå rorhuset i båten hans. Slik gjekk det til at Leif nådde så mange med det klare, trusstyrkjande vitnemålet sitt frå dødsstunda i den mørke fjorden:

I Tørbergvika på Otterøya levde Leif sine første rike barneår. Som eldste guten av fem sysken måtte han tidleg læra seg å hjelpa både mor og dei andre heime. Faren var skippar på eiga skute, og var mykje borte.

Alle som lærte Leif å kjenna i barneåra og seinare, har gode minne om ein snill, hjelpsam og kjenslevar gut.

Tidleg lærte mor borna sine å be og gi til misjonen. Dei hadde alle kvar si

misjonsbøsse. Leif var nettopp omvend då han sokk saman med båten sin. Nokre dagar etter at dette hende, kom bror hans til krinskontoret i Namsos med misjonsbøssa hans. Det var 169 kroner på henne.

Då Leif var 13 år, flytte familien til garden Langneset på Hoddøya.

Leif var ikkje gamal guten då han kjøpte seg båt. Sjøen lokka. Snart var han kjend som ein flink fiskar og truverdige og pålitande skysskar i distriktet. Sumarstid låg han ikkje sjeldan åleine heilt ute på Folla og fiska sei. I dei ljose sumarnettene med måkeskrik og rikeleg med seiplask utover grunnane, då lika han seg.

Men Folla er ikkje alltid i godlag, sjølv sumardagen. Tåka kan liggja mørk og farleg, og nordvestkulingen kan koma og laga stor sjø. Då gjeld det å finna veg mellom lumske fall, grunnar og brott. Det kunne Leif. Mang ein vinterdag tok han seg fram i storm og uver, i mørke og snøfokk, i frostrøyk og tåke med drivis i fjorden. Han hadde det ikkje med å snu, sjølv om det såg strengt ut.

På skyssferdene sine møtte Leif mange forkynnarar. I sin eigen heim og andre stader vart han óg ofte i lag med truande menneske. Guds ånd verka på han. Lenge kjempa han med kallet til frelse. I denne tida søkte han jamt dit det var møte.

Hausten 1942 vart Leif vakt opp for alvor. No lengta han etter fred med Gud som aldri før. Men ingen visste kor hardt han kjempa med seg sjølv. Denne hausten låg han sjuk ei tid. Då

var det at Ordet frå Joh 11:25-26 kom med ljøs og fred og løyste han ut: «Då sa Jesus til henne: Eg er oppstoda og livet. Den som trur på meg, skal leva om han so døyr, og kvar den som lever og trur på meg, skal i all æva ikkje døy.»

Leif fekk girpa dette herlege Ordet og var lukkeleg nokre dagar. Han fekk tru seg frelst.

Men var ikkje dette alt for stort til å vera sant? Slik tenkte han. Då møtte Gud han med eit nytt Ord frå Bibelen: «Min nåde er nok åt deg.» Leif fekk kvila i desse sterke Orda. Men ingen visste det. Frimotet til å vedgå kva han hadde opplevd svikta. Så kom han inn i ny åndeleg strid og eit svært mørke. Det spørsmålet brann i han dag og natt: Var det mogeleg for han, som var så feig, å verta frelst? Dette fortalde han seinare i fortruleg samtale.

Ikkje lenge før jol 1942 hadde frikyrkje-predikanten Petter Nærøy nokre møte på Hoddøy. Då det lei mot slutten av det siste møtet, fekk Nærøy ei sterk minning om at han skulle ha eit møte til. «Det står slik for meg at det er ei sjel her i kveld som har sitt siste kall frå Gud», sa han. Då gav Leif seg til kjenne. Han ville kjennast ved for alle kven han i hjarta trudde på. Men heller ikkje etter dette kom han til klårleik, og fekk ikkje frimod til å vitna. Åndskampen braut framleis i han, dag etter dag. Det var særleg mor som var merk-sam på dette.

Så kom jola. Saman med nokre andre drog Leif til Tøtdal på jolefest.

Men enno rann ikkje ljuset i sjela hans. På Tøtdal fekk han høyra at det skulle vera jolefest i Namsos tredje joledag og at Lindaas skulle tala.

Fjerde joledag hadde han lova å henta nokre ferdafolk i byen. Han ville då nytta høvet til å reisa på festen og vera over i byen til dagen etter. Mor var lite glad for denne turen. Veret var surt, det rak isflak i fjorden og det vart tidleg mørkt vinterstid.

Leif lét venta på seg. Mykje av fjerdedagen gjekk, og heime tok dei til å verta redde for han. Då dei ringde til Namsos, fekk dei vita at han ikkje hadde vore på festen, slik han hadde sagt. Same dagen vart nokre vrakrestar av båten hans funne. Kjentfolk skjønna kva som hadde hendt: Kvasse isflak måtte ha skore båten lekk. I mørkret var han ikkje i tide klår over dei farlege flaka som dreiv med straumen ut fjorden.

Spørsmålet som no brann i hjarta til mor og dei andre heime, var dette: Vart Leif frelst? Slapp han ut av mørkret og tvilen før han sokk? Han som ikkje var komen til klårleik, som hadde så veik ei tru – kunne han gå fortapt?

Mor trygla og bad om svar på dette spørsmålet. Ho bad om vissa. Ho måtte få vita om guten hennar hadde sigra gjennom mørkret, sigra over døden og synda, sigra over tvilen i Frelsarens namn.

Då hende det. Eit Ord frå Gud gjorde henne stille og glad: «Og Far din, som ser i det dulde, skal løna deg opp i dagen.» – Herren gav henne kvile midt i sorga og saknet.

Vel ein månad etter at at Leif kom bort, kom Konrad Nygård frå Otterøy langs landet med motorbåten sin. Nygård var på heimveg i godveret etter ein skysstur. Ein materialstump låg og dreiv ved ein odde. «Han kan eg ta med heim til å brenne», tenkte Nygård og stogga båten. Men straumen var strid og førde båten bak odden, så han måtte på land. I ei lita vik fann han meir rakved, som han slengde inn i motorbåten sin.

Etter at Nygård kom seg i veg med køyringa att, vart han merksam på at den eine fjøla var noko onnorleis enn dei andre. Ho likna mykje på sætet i rorhuset til ein småbåt. Sanneleg stod det ikkje noko skrive på henne óg! Nygård treiv etter fjøla og las:

«Båten gått lekk på et isflak.

Jeg går frelst heim til Gud.

Døden er en vinning.

Vi treffes i himmelen.

Vend om, før det er for sent!»

Medan båten sokk, hadde Leif rive laus fjøla i rorhuset og skrive denne siste helsinga til sine. Ja, ei helsing til oss alle.

Nygård la svint kursen om og køyrde direkte til Langneset for å bera fram helsinga til Leif sine kjære. Gleda vart stor. Midt i sorga og saknet lyste vona om eit æveleg attersyn og siger. Endeleg fekk dei vissa om at Leifs svake tru var knytt til ein sterk, usvikande Frelsar!

Leif var berga inn i dei herlege himmelsalane. No fekk han halda jolefest heime hjå Jesus, Frelsaren sin!

Mor tok fjøla mellom hendene, lyfta henne opp og takka Gud. –

Ein fin, men noko disig maidag no i vår stod eg i tunet på Langneset og heldt denne fjøla i hendene mine. I mangeår hadde eg tenkt at eg måtte sjå henne. Enno er kvar bokstav synleg. «Handskrifta hans Leif kjenner vi alle att», fortel systema.

Orda på denne enkle fjøla vert på nytt eit mektig vitnemål om ein som med ei veik og anfekta tru sigra i døden si mørke stund.

Eg ser det heile for meg: Leif hadde alt køyrt ein halv time. No er båten mellom Brandøya og Gåsøya – omlag halvveges mellom Hoddøya og Namsos. Mellom desse øyane er fjorden mørkare enn elles. Dei løynske isflaka er vanskelege å sjå.

Brått stansar båten med eit brak. Sjøen fossar inn. Leif går kanskje fram og ser på skaden. Han har ingen småbåt med. No ropar han om hjelp. På garden Oftedal på Otterøy høyrer dei ropa, men skjønar ikkje kva det gjeld.

Skaden på båten kan det ikkje gjerast noko med, og isen er for skral til å berga seg på. Motoren stoppar, og straumen tek båten bort frå isflaka. Det finst inga berging.

Leif lyfter augo opp til nådetrona, til sigerherren over synd og død, til Frelsaren åt dei stakkarslege, til han som tok røvaren frå krossdøden like til paradiset's ljose land!

Jau, det er berging for Leif óg! No ser han frelsesgrunnen og kviler i Ordet! Som eit ljosstreif i den mørke

natta renn ljuset i Leif si sjel. I staden for jolefest saman med dei unge i Namsos blir det lovsongsfest heime hjå Gud! Ei uskjøneleg og useieleg gleda fyller sjel og sinn.

Tankane er klåre. «Dei der heime må få vite kvar det vert av meg», tenker han. Leif tenner det elektriske ljuset i rorhuset. Det er straum på batteria enno. Med raske hender grip han etter sætet, famlar etter den grove blyanten, – og skriv.

Du ser det enno – 18 år etter – at det er ein mann med klåre tankar og ro i sinnet som har skrive denne siste helsinga. Det finst ikkje feil i orda. Korkje prikkane over i-ane, punktum eller store bokstavar vantar. Han skjelv ikkje på handa.

Men tida er knapp. Båten søkk fort, tome for tome.

Av plasseringa av setninga på fjøla skjønar eg at helsinga er skriven i dene rekkefylgja:

Først har han skrive:

«Båten gått lekk på et isflak. Jeg går frelst heim til Gud. Hilsen Leif.»

Det var desse to tinga som låg han hardast på hjarta i denne stunda. Men han fekk tid til å skriva meir, og la til:

«Døden er en vinning. Vi treffes i himmelen.»

«Døden er en vinning», har han skrive på skrå og streka under med to digre strek.

Siste setningen ber merke av annesemd – og det siste ordet er ikkje heilt tydeleg, og bokstavane noko uryddige. Men du ser kva som står heilt nederst: «Vend om, før det er for sent!» →

Alt hører Herren til! (Del II)

Tale av Kristian Fagerli, 2. oktober, under Bibelhelg på Solgry

Menneskene er ikke satt som eiere av alt, men som forvaltere. Har vi fått overgitt noe, skal vi ta vare på det. Ikke til beste for oss, men til beste for han som er den rettmessige eieren.

Vi skal ikke samle skatter i vårt skattkammer, men vi skal samle skatter i hans skattkammer i himmelen. Vi skal bruke det vi har fått å forvalte til det beste for ham, og hans sak.

Det er så mange fine eksempler i fra Bibelen på at mennesker gjorde nettopp det. De var seg bevisst denne enkle sannhet, at det var ikke deres. Det skulle stilles til Guds disposisjon.

To fisker og fem brød

Vi husker den lille gutten med to fisker og fem brød. Det var sikker matpakken hans den dagen under det lange friluftsmøtet med Jesus. Så kommer disiplene til Jesus og sier: – Vi vet ikke

hva vi skal gjøre, men det er en gutt her. Han har disse brødene og disse to fiskene.

Så sier Jesus: Bring det til meg! Tror du disiplene tok det fra gutten uten å spørre? Nei, det tror jeg ikke. Jeg tror disiplene nettopp gikk til gutten og så sier de: – Jesus vil ha matpakken din. Ser du det for deg?

– Hva hadde du sagt? Jeg vet ikke hva jeg skulle sagt. – Skal han ha maten min? Hva skal jeg ha da? Der- som jeg treffer igjen den gutten i himmelen, vil jeg spørre han: – Gav du pakken til Jesus med en gang? Var du i tvil?

Heldigvis gav han fra seg matpakken, slik at den ble brakt til Jesus. Tror du gutten gikk furten hjem? Nei, han gikk hjem god og mett, og med et mektig vitnesbyrd i hjerte og sinn om en Gud som kan fylle alle korer.

Til oppstoda sin store morgon kviler no Leif Prestvik ute i den djupe fjorden. Når basunane ljomar, skal og- så havet gi sine døde attende.

Leif sitt mektige vitnemål er verdt å nå ut til mange.

Kanskje ein og annan som ber på redsla for dødens naud og gru, kjem til å lesa dette. Då ropar Leif sitt vitnemål til deg: Døden er ei vinning! Anten eg lever eller eg døyr, så høyrer eg Herren til!

Då får livet si rette meining, ja døden også.

Leif fekk oppleva det som songaren har tolka så herleg:

*«Han fører deg frelst over fjorden,
heilt fram til den himmelske strand.
Når døden sin brottsjø du møter,
vil Jesus dra båten i land.»*

Må vi få oppleva, både du og eg, at han dreg vår vesle livsbåt trygt i land!

Frå «Ved juletid» 1965

Den fattige enken

Vi leser om den fattige enken. To skjerver hadde hun. Skjerven var den minste mynten. I dag er det femtiøringer hos oss. To femtiøringer, to kobbermynter hadde hun i handa. Hun skulle til tempelet, til Herrens hus. Det hun ikke visste, var at Jesus satt der den dagen. Det står at han så hva de gav.

Det står at mange rike la av sin overflod i kisten. Det var store beløp. Men Jesus visste at de gikk tilbake til sin rikdom. De kom ikke til å lide noen nød. Selv om de gav store summer, så Jesus ingen grunn til å samle disiplene.

Men da denne enken kom og gav disse to femtiøringene reiste Jesus seg og sa til disiplene: – Kom, nå skal vi snakke litt sammen. Det står at det var alt hun hadde å leve av. Når hun kom hjem etter tempelbesøket så hadde hun ikke noe mer å leve av.

Når jeg kommer til himmelen skal jeg spørre henne: – Hvordan forsørget Gud deg denne kvelden? Jeg tror jeg skal få høre en lang historie.

Maria og nardussalven

Vi leser om Maria, som var utfridd fra onde ånder, og fra all elendighet. Hun kneler ved Jesu føtter, og tar fram en alabastkrukke. Den var av denne hvite kalksteinen som var importert fra Egypt.

Krukken var fylt av nardussalve. Vi vet ikke hvordan hun hadde fått tak i denne salven, for det var salve for 300 denarer. Det var altså salve for 300 dagslønner. Det vil si at det var salve

tilsvarende en hel årslønn. Det var salve for 200.000 kroner.

Denne dagen tok hun krukken ned fra skapet sitt og tok den med til Jesus. Hun knuste den og salvet Jesus. Alt skulle Jesus ha! Det vakte reaksjoner, men Jesus lot henne gjøre det.

Forvaltere for Herren

Vi leser om en mann. Vi vet ikke hva han heter. Han trer bare frem i et par vers i Bibelen, og så er han bort igjen. Disiplene spør Jesus: – Hvor skal vi spise påskemåltidet? Jesus svarer: – Gå ned i byen. Der skal dere møte en mann som bærer på en vannkrukke.

Det var kvinnearbeid det å bære vann. Derfor var det lett å kjenne igjen denne mannen. Det var nesten som folk snudde seg etter ham. Det var et sikkert og lett kjennetegn.

Han skal dere gå bort til og spørre: – Hvor er det rommet Herren kan spise nattverd sammen med disiplene sine? Da skal han *straks* vise dere et rom som er dekket og beredt. Alt skal være klart.

Vi vet ikke helt sikkert, men sannsynligvis var det et rom hvor han hadde tenkt å spise påskemåltidet med sin familie. Påskemåltidet var det viktigste måltidet for jødene. Det er som med julekvelden her. Da samles hele storfamilien, og da tar du frem «hvitduken», krystallglassene og sølvtoyet. Det er liksom Måltidet i løpet av året.

Der hadde han gjort i stand for seg og sine. Men *straks* han får høre at

Jesus har brukt for det rommet, så gir han det fra seg – selve julebordet sitt.

Straks, ikke noe for eller imot. Det var ikke noen kald, kjølig avveining. Herren hadde bruk for det. – Hvem er jeg da, bare en forvalter. Dersom eieren selv kommer og trenger det jeg har, må han selvfølgelig få det.

Vi leser om Josef fra Arimatea. På samme måten gir han fra seg sin grav. Han hadde et linklede som han hadde kjøpt. Det var ikke en gammel fille han hadde oppe på kvisten, men et rensset og fint linklede. Han øser det ut! Han gir det fra seg, for Jesus trenger det!

Vi leser om en gruppe kvinner – Johanna, Susanna og mange andre. De tjente dem med det de hadde, sier Bibelen. En del av dem var velstående, og så tjente de Jesus og hans flokk med det de hadde. En del av dem var velstående.

De tjente ikke med ti prosent, men med alt det de var og alt det de hadde. Det var stilt til Jesu disposisjon, og til hans folks disposisjon. Det er mange vakre eksempler på mennesker som var seg bevisst, at vi eier ingen ting. Vi er forvaltere for ham som tilhører himmel og jord.

Himmelsk rentefot

I Luk 16:9 står det: «Gjør dere venner ved den urettferdige mammon, for at de, når den svikter, kan ta imot dere i de evige boliger!» Det vil si: Bruk pengene dine på en slik måte at sjeler kan bli frelst, og du kan få deg venner – åndelige brødre og søstre. Ved at du gav av dine midler, ble de vunnet.

Den dag himmel og jord forgår og Guds folk skal hjem, da kan de ta imot dere i de evige boliger. Da har du samlet skatter i himmelen. Da har du brukt pengene og midlene dine til en helt eventyrlig rentefot. Glem bankene som gir to, tre eller fire prosent. Hva om din tusenlapp kan berge en sjel for himmelen? En sjel er mer verd enn hele verden. Hvilken rentefot blir det?

Skaff dere venner ved den urettferdige mammon, så de den dagen mammon og alt annet svikter og brenner opp, kan ta imot dere i de evige boliger. Da kan dere fryde dere sammen i all evighet. Da har du forvaltet godt. Da har du brukt dine midler rett.

Bibelens ideal til oss, ikke VG og Dagbladet sitt ideal, er et enkelt og nøkternt liv. Jesus sa: – Se på fuglene under himmelen! Se på liljene på marken! Ikke gjør dere strev og uro med mange ting. Bibelen taler om Guds frykt med nøysomhet. Det vil si at du er fornøyd med det du har. Idealet er ikke å fylle alle loft. Guds Ord sier at nøysomhet er en stor vinning.

Ikke armod og ikke rikdom

«La falskhet og løgnens ord være langt borte fra meg! Gi meg ikke armod, og heller ikke rikdom! La meg ete mitt tilmålte brød» (Ord 30:8).

Jeg skal ikke være talsmann for noen fattigdomsromantikk. Du som har opplevd 30-årene vet at det var noe langt annet. Bibelen sier: – Gi meg ikke armod. Gi meg ikke rikdom. Har du bedt denne bønnen?

Jeg har formet leppene til denne bønn, men jeg tror aldri hjertet har vært helt med. Det er så vanskelig for meg til å få hjertet mitt til å be slik. Gi meg i dag, og gi oss i dag vårt daglige brød. Er det ikke risikabelt å leve så enkelt? I dag sier alle at vi må ha noe i bakhånd. Vi må ha noe i reserve.

Bibelen sier det slik i Hebr 13:3: «La deres ferd være fri for pengekjærlighet, så dere er fornøyd med det dere har. For han har sagt: Jeg skal ikke slippe deg og ikke forlate deg.» Når Bibelen sier *for*, da må du se etter, for da er det som er sagt begrunnet og underbygget. «For *jeg* skal ikke slippe deg og ikke forlate deg.»

Jeg tror på Gud Fader, og teller mine penger! Tror jeg på Gud Fader? Er jeg bibeltro i møte med slike vers? «For han har sagt: Jeg skal ikke slippe deg og ikke forlate deg.»

Min hjelp kommer fra Herren

«Jeg løfter mine øyne opp til fjellene: Hvor skal min hjelp komme fra?» Så bryter salmisten ut: «Min hjelp kommer fra Herren, himmelens og jordens skaper» (Sal 121:1-2).

Du som har lagt ditt liv i Jesu hender. Det er ikke noen hvem som helst du tilhører. Det er ingen liten kar. Det er ikke en som er fattig. Det er himmelens og jordens skaper!

Når kollektkurven går rundt her i kveld, så ligger han ikke på kne ved dine føtter og ber om en femti-lapp. Så fattig er han ikke. Det må du bare glemme! Det er himmelens og jordens skaper! Tenk hvor stort det er å få høre

han til. Tenk hvor stort at han kan bruke mine midler, og det vesle jeg legger i kurven. Tenk at far vil ha barna med i arbeidet. Tenk for en nåde!

Det er ikke risikabelt å høre Herren til. David sier i Sal 37:25 «Jeg har vært ung og blitt gammel, men jeg har ikke sett den rettferdige forlatt eller hans avkom lete etter brød.» David snakker ut fra et helt livs erfaring. Så understreker han at han *enda* ikke har sett, at den som har lagt sitt liv i Herrens hender har blitt til skamme, eller at hans barn har sprunget og lett etter brød. Herren står ved sine løfter!

Når det gjelder Guds frykt med nøydsomhet så skal vi gi nøyde akt på hva Bibelen sier om velsignelse. På søndagsskolen ble det spurt: – Hva er velsignelse for noe? Så kom det fra den lille gutten: – Det er det som gjør suppen til mor dryg.

Heime hos oss er gryta bestandig full. Vi ber om velsignelse, og vi ber for maten. Nå er jeg ærlig: Hjemme hos oss har vi aldri samles rundt midtidsbordet i den forvisning om at velsigner ikke Gud nå og gjør suppa dryg, så blir vi ikke mette. Det har vi aldri gjort hjemme hos oss.

Vi har bestandig hatt nok! Vårt problem er ikke at vi mangler, men at vi aldri kommer til bunns i fryseren. Det ligger mat på bunnen av fryseren som er flere år gammel. Det er så mye.

Herren skal velsigne

Så går vi kanskje glipp av noe. Vi så det i Afrika. Der måtte de be om det daglige brød. Det ble et avhengighets-

forhold til Herren også på det planet. Det ble et stadig rop om å få, om velsignelse, om at suppa måtte bli dryg. Så er faren med vår velstand at vi trenger ikke be om velsignelse. Vi har satt oss utenfor.

Men Bibelen har veldig mye å si om dette. Vi kunne lest fra 5. Mosebok om det. Der står det: «Herren skal velsigne din kurv.» Hva er kurv for noe? De sanket avlingen sin i den. Det var i den de samlet fisken, dadlene og frukten.

Den kurven du skal gå ut på åkeren med om morgningen, den skal jeg velsigne sier Jesus. Så skal jeg velsigne deigtrauet ditt, hvor du baker ditt brød, slik at suppa og brødet blir drygt for deg. Jeg vil velsigne det, og jeg vil velsigne geitene og sauene dine, småfeet ditt og storfeet ditt. Så konkret i min velsignelse vil jeg være, sier Herren.

Så må jeg med gråt bekjenne: – Jeg trenger likesom ikke disse ordene, for jeg har så mye.

Men det er noe her. Prøv Herren! For det er nettopp Herrens velsignelse som gjør rik, sier Bibelen. Trenger vi ikke Guds velsignelse! Da er vi fattige midt i vår rikdom!

Underlig spennende

«Den som forbarmer seg over den fattige, låner til Herren, og Herren skal gjengjelde ham hans velgjerning» (Ord 19:17).

Når du er med og gir til Guds rikes arbeid, som skal bringe Guds Ord ut til enden av jorden. Da er det nettopp det du gjør. Du forbarmer deg over den

som er fattigst av alle, uten Gud og uten håp i verden.

Den som slik forbarmer seg over den fattige låner til Herren. Da kommer det som jeg opplever så underlig og spennende: «...og Herren skal gjengjelde ham hans velgjerning.» Du låner til Herren.

Tenk for en nådefull Gud. Mine midler og det jeg er og har, de har jeg nettopp fått av ham. Men Gud sier at når jeg gir det tilbake til ham, så låner jeg av ham. – Tror du Gud liker å være noen skyldig? Det tror ikke jeg. Nei, han skal gjengjelde dette sier Bibelen. Herren skal tilbakebetale det lånet.

Nettopp dette er så spennende. Når skal Herren betale tilbake? I hvilke valuta skal han betale tilbake – åndelig eller materielt? Hvilke rentefot bruker Jesus?

Det er et underlig vers. Du som lever i Guds frykt med nøysomhet opplever denne stadige spenningen i ditt liv. Du får oppleve det helt konkret. Kanskje da du var helt på «felgen». Når du helt konkret trengte ting, så får du erfare at Herren står ved sitt Ord og sine løfter. Prøv meg, og se om jeg er troverdig, sier Herren.

Stappet, ristet og overfylt

Vi møter et underlig innholdsmettet vers i Luk 6:38: «Gi, så skal det bli gitt dere! Et godt mål, stappet, ristet og overfylt, skal bli gitt dere i fanget! For med det samme mål som dere har målt med, skal det måles igjen til dere.»

Vi lever i et samfunn som ofte ikke forstår Bibelens bilder, fordi Bibelens

virkelighet for to-tusen år siden, er så forskjellig fra den vi lever i. Når vi skal kjøpe et kilo hvetemel, så er det allerede veid når du kommer i butikken. På markedsplassen i Tanzania er det ikke veid.

Der har de noen ganger vekter, men det vanligste er rommål. Så står torgkona der, og skal måle ut 20 liter med små tørket fisk som du får i Victoria-sjøen. Det ligger et berg på disken, og så skal du ha 20 liter med småfisk.

Noen av selgerne prøvde å få så mye luft som mulig i fisken. Dersom jeg tok i krukka på spøk og kakket den et par ganger så det sank sammen, så smekket de gjerne til fingrene mine. De ville ikke at det skulle ristes så det sank sammen. De ville gi fra seg så lite som mulig.

Så var det noen som ristet, stappet og fylte gjerne på så det fløt over. De var så forskjellige til å måle ut. Slik er menneskene, sier Ordet. Det samme målet som du måler ut din gave med, med det samme målet skal det bli gitt deg.

Sår du sparsomt, skal du høste sparsomt, sier Bibelen. Men er du raus i det å gi, så skal du også få oppleve at du får noe i fanget som er «stappet», «ristet» og «overfylt». Du vil få oppleve en fylde av hans velsignelse og hans gave. Prøv meg, sier Herren!

– Å, om jeg hadde gitt alt!

Asbjørn Aavik forteller i en av sine bøker en legende fra India. Det var en liten tiggergutt som satt med skålen sin. Det er mange slike i India, og det

er naturalhusholdning, så han ventet ikke på penger.

Hele dagen satt han der og ba om ris. Om kvelden gikk han og fikk det kokt. Da åt han sitt ene måltid. Noen kvelder ble han mett av risen han hadde fått, andre kvelder ikke.

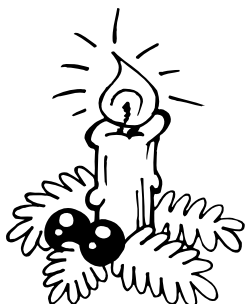
Så forteller legenden at en dag da denne gutten satt der, så kom Kongenes Konge forbi. Da lyser det opp i gutten. Nå blir jeg nok mett i kveld. Kongenes Konge stopper framfor gutten, men i stedet for å gi gutten noe, så spør han gutten: – Kan jeg få ris av deg? Gutten undret seg: – Spør du som er Kongenes Konge meg om å få ris av meg? Ja, det var slik.

Så kikker gutten opp i skåla si, og så kikker han opp på Kongenes Konge. Så sier gutten: – Jeg har fått så lite i dag! Så sier Kongenes Konge: – Gi meg likevel litt. Så er Gutten opp i den vesle skålen med de skitne fingrene sine. Han leter frem det aller minste riskornet, og så gir han det til Kongenes Konge. Han tar imot det og gutten undrer seg.

Om kvelden når han skal koke ris, og skal helle vann oppi, merker han at det blinker noe oppi i skåla. Så tar han opp et lite riskorn av gull. Da slår det ned i han: Det var jo riskornet jeg gav til Kongenes Konge.

– Å, om jeg hadde gitt han det største, eller om jeg hadde gitt ham en hel hånd. Tenk, om jeg hadde gitt ham alt! Det samme mål som du delte ut din gave med, det samme mål skal han bruke når han måler opp i ditt fang. Våger du å ta Gud på Ordet. Våger vi

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

*Vi ønsker
alle våre lesere
en velsignet julehøytid
og et godt nytt år!*

Redaksjonen

å gjøre det. Tal Herre, også om min pengepung!

Vi sang til å begynne med:

Frelsar, til korsets død

elska du meg.

Skulle eg ikkje då

alt gjeva deg?

Fyll du mitt hjarta så

at eg av kjærleik må

jublande ofra få

noko for deg!

Var det ikke det Sakkeus fikk oppleve? Denne lille griske mannen som hele sitt liv hadde vært opptatt av å samle i sitt hus. En dag begynte de samme hendene å gi ut: «Halvdelen av

det jeg eier, gir jeg til de fattige. Og har jeg presset penger ut av noen, skal jeg gi det firedobbelt igjen» (Luk 19:8).

Det var skjedd noe. Det var blitt en ny retning og en ny kurs. Det var blitt et nytt sinn, for nå hadde frelse kommet til dette hus.

Alt det eg er og har

gav du meg fritt

Må det i fryd og sorg

no vera ditt!

Og når eg deg får sjå

kor skal eg jubla då

og evig vera få

saman med deg!»